

Hvis NATO i denne situation beslutter at kompensere for fjernelsen af INF-missilerne ved at udstationere nye kortrækkende kernevåben med en rækkevidde tæt på den i INF-traktaten tilladte øvre grænse på 500 km, vil der være tale om en kvalitativ oprustning, som går i stik modsat retning af de nedrustningsbestræbelser, der er nedlagt i INF-traktaten.

Modernisering vil derfor være et forkert signal og kunne føre til opbremsning af afspændingsprocessen samt blokere for yderligere nedrustning. Målet i den nuværende situation er ikke at tænke i oprustningsbaner, men at søge fælles sikkerhed gennem nedrustning og våbenkontrol.

En sandsynlig reaktion på vestlig modernisering vil være at Warszawapagten selv tager tilsvarende skridt, hvorved et nyt rustningskapløb indledes.

Baggrunden for den nye afspænding, som på mange måder synes særdeles løfterig, er i vid udstrækning et markant skifte i sovjetisk politik, som blandt andet har ført til, at en række betydningsfulde vestlige krav er blevet imødekommet. Denne formentlig skrøbelige proces bør fremmes mest muligt. Vesten bør nøje overveje, hvordan man kan imødekomme Gorbatsjovs tilbud om nedrustning, og støtte bestræbelserne for at fortsætte nybruddet i Sovjetunionen.

Den konventionelle ubalance i Europa har gennem hele efterkrigstiden udgjort den væsentligste trussel mod de vesteuropæiske landes sikkerhed og samtidig været hovedbegrundelsen for at have kernevåben i Europa. Der er nu begrundet håb om, at denne situation kan ændres. CFE-forhandlingerne, Warszawapagtens ensidige nedrustningsskridt og disses sammenhæng med bredere ændringer i den sovjetiske militære tænkning med mindre vægt på offensive operationer er alle forhold, der peger i denne retning.

Det vil være forkert at træffe beslutning om at modernisere de kortrækkende kernevåben, netop som CFE-forhandlingerne står ved deres begyndelse. Man risikerer, at mulighederne i disse aldrig bliver undersøgt. Skulle dette blive konsekvensen af modernisering, må Vesten imødesee et betydeligt politisk nederlag, hvis omfang også må ses på baggrund af, at det er NATO-landene, som politisk og militært regner med at få mest ud af CFE-forhandlingerne.

Mens modernisering vil kunne skade, muligvis endog blokere for afspænding og yderligere nedrustning, vil Vesten ved ikke at modernisere svare positivt på Warszawapagtlandenes ensidige nedrustningsskridt og lægge pres på Sovjetunionen om at undlade at modernisere egne kortrækkende kernevåben.

Ved at undlade at modernisere vil de vestlige lande vise, at de er i stand til at reagere konstruktivt på sovjetiske nedrustningsinitiativer, og at mulighederne for yderligere nedrustning ønskes udnyttet.

Hensynet til alliancesammenholdet er en væsentlig grund til, at modernisering af de kortrækkende kernevåben ikke bør gennemføres, i det mindste ikke i den nuværende situation. Der er ikke behov for yderligere bekræftelse af alliancesolidaritet mellem medlemmerne af det vestlige fællesskab på et spørgsmål, der reelt er af mindre strategisk betydning. Landene bør derfor ikke søge at presse hinanden til at træffe beslutninger, de ikke er beredt til.

Eftersom nye kortrækkende våben ligesom de nuværende i vid udstrækning ville skulle placeres på tysk jord, må alliancepartnerne være særlig lydhøre over for tyske overvejelser på dette område. Pres på Forbundsrepublikken for at få den til at tilslutte sig moderniseringsplanerne vil føre til, at interne modsætninger i alliancen øges. Dette vil både i den nuværende situation og på længere sigt kunne få alvorlige konsekvenser for alliancens sammenhold og troværdighed.

Militære argumenter:

Når begge supermagter besidder evne til at udslette hinanden, har både den udvidede afskrækkelse og muligheden for at kunne svare på et konventionelt angreb med nukleare midler (førstebuds doktrinen) reelt mistet deres troværdighed. De foranstaltninger, der i tidens løb har været truffet for at søge at gøre begge dele troværdige, har ikke kunnet ændre ved dette grundlæggende strategiske vilkår.

Kerne våben har følgende kun den funktion at afskrække modparten fra brug af kernevåben.

Med INF-aftalen er et første skridt i retning af at drage konsekvenserne af disse forhold taget. En START-aftale vil formentlig rumme yderligere skridt i samme retning. Reduktion af de kortrækkende kernevåben ville være et tilsvarende udtryk for denne erkendelse, mens